

SAGA WILKINSON AÐ SÖGN GILLETTE-MANNSINS

Það sem Wikipedia segir um uppruna vörumerkisins Wilkinson Sword hefur lengi verið tekið sem hin opinbera og viðurkennda útgáfa. En þegar maður les það vandlega virðist þetta vera saga sem hentar vel, er orðin að helgisið og vafin fullkominni enskri stillingu. Þess vegna kýs ég að efast um hana.

Englendingar hafa alltaf verið íhaldssöm þjóð. Þeir hafa sýnt það með fáum orðum en mörgum verkum. Þeir hafa aldrei yfirgefið krúnuna, hefðir sínar, fánann sinn eða ættjarðarástina.

Þeir eru eina þjóðin sem í raun nam heiminn. Sönnunin er sú að 1,4 milljarðar manna fæðast inn í enska tungu, en meira en 4 milljarðar tala hana reiprennandi.

Í vissum skilningi erum við öll Englendingar núna: enskan er orðin sameiginleg tunga heimsins.

Snemma á nítjándu öld var konunglegur lífvörður í þjónustu hennar hátignar drottningarinnar, kallaður einfaldlega Wilki, að búa sig heima áður en hann fór á vakt. Eins og alltaf gengu hreinlæti og útlit fyrir öllu.

Hann teygði sig eftir hnífnum sem hann notaði venjulega til að raka sig, en komst að því að hann var horfinn. Dóttir hans hafði fengið hann lánaðan áður en hún fór í heimsókn til frænku sinnar. Hún þurfti á honum að halda til að snyrta sig fyrir ástarfund með bandarískum herramanni. Slíkt var talið kvennamál og karlmenn áttu ekki að spyrja spurninga.

Tíminn var að renna út.

Wilki sneri sér að konu sinni og spurði hvað hann ætti að gera.

Án þess að depla auga svaraði hún:

„Wilki, taktu sverðið og rakaðu þig.“

Henry Wilkinson var fjölfræðingur með einstaka hæfileika, sérstaklega á sviði verkfræði og náttúruvísinda. Hann átti líka í viðskiptatengslum við bresku konungsfjölskylduna.

Á þeirri stundu fæddist helgisiður sverðsins.

Seinna varð hann líka hefð hjá syninum.

Úr Wilki þróaðist nafnið í Wilkinson, og Wilkinson & Son varð að fjölskylduiðn sem breytti heimilissið í rekstur og lagði grunninn að nafninu sem við þekkjum í dag.

Á milli nítjándu og tuttugustu aldar færði fyrirtækið út kvíarnar í rakvörur og sá hernum fyrir fyrstu rakvélarblöðunum sínum – tveimur milljónum í fyrri heimsstyrjöldinni.

Enskir viðskiptavinir fóru ekki inn í búðir og báðu um rakvélarblöð.

Þeir sögðu einfaldlega:

„Láttu mig fá sverðin tvö.“

Á meðan jókst framleiðslan og náði til skæra, klippna og fjölda annarra skurðarverkfæra.

SVERÐIN TVÖ HENNAR HÁTIGNAR
Ferdinando